

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit în componența:
președinte
judecători

TOMA Nadejda
CATAN Liliana
DIACONU Iurie
GUZUN Ion
BOICO Victor

a judecat, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2022, de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Popov Oleg și avocatul Guțan Marcel, în numele inculpatei

Bejenari Liliana XXXXX, născută la XXXXX,
originară din XXXXX și domiciliată în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.06.2017 – 16.03.2021;

Instanța de apel: 08.04.2021 – 16.03.2022;

Instanța de recurs: 27.06.2022 – 24.10.2022.

Asupra recursurilor ordinare declarate, Colegiul Penal lărgit

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, din 16 martie 2021 Bejenari Liliana a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, a cărei executare, conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, la 11 noiembrie 2015, în intervalul orei 14:45-15:10, Bejenari Liliana, aflându-se în curtea casei unde locuiește – XXXXX – urmărind scopul sistării activității de serviciu a inspectorului Biroului Siguranța Copiilor a Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție Chișinău, Cojocar Svetlana, care se afla în exercitarea funcției și care s-a prezentat la domiciliul primei pentru verificarea petiției depuse de către numita la organele de poliție, i-a smuls din mână ofițerului de poliție aflat în exercitarea obligațiilor de serviciu materialele înregistrate în REI 2 al Inspectoratului de Poliție Centru cu nr. 17994 din 05 noiembrie 2015 și le-a rupt bucăți, a înjurat-o și a aplicat violența nepericuloasă pentru viața și sănătate ofițerului de poliție Cojocar Svetlana, realizată prin tragerea de mai multe ori de păr, prinderea cu mâinile de brațul drept și aplicarea loviturilor cu un furtun pe diferite părți ale corpului.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 5607 din 12 noiembrie 2016, lui Cojocar Svetlana i-a fost cauzate echimoze la nivelul brațului drept, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică ca vătămare neînsemnată.

Aceste acțiuni ale inculpatei au fost încadrate de către instanța de judecată în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal – *aplicarea violenței nepericuloase pentru viață și sănătate persoanei cu funcție de răspundere în scopul sistării activității de serviciu.*

3. Împotriva sentinței au declarat apel în termen acuzatorul de stat Botezatu Olesea și avocatul Guțan Marcel, în numele inculpatei Bejenari Liliana.

3.1. Procurorul Botezatu Olesea prin apelul declarat a solicitat casarea sentinței și cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, cât privește modalitatea de executare a pedepsei cu închisoare, stabilită, pe un termen de 2 (doi) ani inculpatei Bejenari Liliana și dispusă executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis pentru femei.

În motivarea cerințelor apelantul a invocat că dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare pe un termen de probațiune nu va duce la atingerea scopurilor prevăzute de alin. (2) art. 61 Cod de procedură penală, prima instanță neținând cont de personalitatea inculpatei, comportamentul acesteia până și după săvârșirea infracțiunii, eschivându-se de la prezentarea în fața organelor de drept.

3.2. Avocatul Guțan Marcel în apelul declarat în numele inculpatei Bejenari Liliana a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bejenari Liliana să fie achitată de învinuirea adusă în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, pe motiv că, nu se conțin elementele constitutive ale componenței de infracțiune sau în privința inculpatei să fie aplicată pedeapsa cu amendă ori muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea cerințelor apărătorul a indicat că:

- a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, or cauza a fost examinată în lipsa inculpatei;

- prima instanță a manifestat imparțialitate, prin respingerea argumentelor apărării;

- probe incontestabile ce confirmă vinovăția lui Bejenari Liliana în săvârșirea infracțiunii imputate nu au fost administrate;

- a fost aplicată cea mai aspră pedeapsă, neținându-se cont de art. 7 și art. 75 Cod penal și neargumentându-se necesitatea aplicării închisorii, având în vedere și faptul că infracțiunea prevăzută la art. 349 alin. (1¹) Cod penal se clasifică ca infracțiune mai puțin gravă, conform art. 16 alin. (3) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2022 au fost respinse ca nefondate apelurile și menținută sentința fără modificări.

4.1. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că dispune examinarea cauzei în lipsa inculpatei, de vreme aceasta are cunoștință de derularea procesului penal care o privește, or, ea, la finalizarea urmăririi penale a făcut cunoștință cu materialele cauzei penale, însă a refuzat de a semna procesul-verbal de informare a învinuitului despre terminarea urmăririi penale (f.d. 109, 110, vol. I). Mai mult, pe parcursul examinării cauzei, prima instanță a întreprins toate măsurile de asigurare prezenței lui Bejenari Liliana în ședința de judecată, cu toate acestea ultima s-a eschivat cu rea-credință, în consecință fiind anunțată în căutare (f.d. 46, 47, 50, vol. II).

În aceste circumstanțe, instanța de apel a apreciat ca nefondat argumentul avocatului-apelant vis-a-vis de încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Totodată, instanța de apel a constatat că vinovăția lui Bejenari Lilian în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal și-a găsit confirmare prin probe administrate de către acuzare și cercetate în ședințele de judecată și anume: declarațiile părții vătămate Cojocarui Svetlana (f.d. 80-81, vol. II), declarațiile martorului Capmoale Ion (f.d. 82, vol. II), informația „902” nr. 18398 din 11.11.2015 (f.d. 4, vol. I), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 11.11.2015 (f.d. 5-6, 7-9, vol. I), raportul de expertiză medico-legală nr. 5607 din 12 noiembrie 2015 (f.d. 15, vol. I), procesul-verbal de examinare a obiectului din 03.02.2017 (f.d. 58, vol. I).

Prin urmare, argumentele invocate de avocatul Marcel Guțan în apelul declarat în numele inculpatei nu și-au găsit confirmare, fiind apreciate ca nefondate, iar dezacordul părții apărării cu sentința este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de judecată a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Mai mult, avocatul-apelant pledează atât pentru achitarea lui Bejenari Liliana cât și pentru aplicarea unei pedepse non privative de libertate, fapt ce denotă că apărarea admite faptul confirmării învinuirii aduse.

În continuare, instanța de apel a reținut că și argumentele acuzării, cu referire la individualizarea pedepsei aplicate inculpatei, sunt neîntemeiate deoarece a fost dată deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia.

La caz, infracțiunea comisă de Bejenari Liliana, prin prisma prevederilor art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave, circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost reținute, inculpata se află la primul conflict cu legea penală, este pensionară. Are loc stabil de trai, iar prin infracțiunea comisă s-a acționat împotriva ofițerului de poliție aflat în exercitarea obligațiilor de serviciu.

Astfel, datele din dosarul penal ce caracterizează atât împrejurările comiterii faptei prejudiciabile, cât și personalitatea inculpatei indică în mod cert faptul că, realizarea scopului pedepsei penale este posibilă în condițiile aplicării unei pedepse penale sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Cu referire la solicitarea părții apărării privind aplicarea față de inculpata Bejenari Liliana a unei pedepse sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității, instanța de apel la fel a apreciat-o ca nefondată, deoarece aceste categorii de pedeapsă nu pot fi aplicate anume reieșind din caracterul și gradul prejudiciabil al faptei comise și ar avea un caracter iluzoriu, iar pedeapsa penală nu și-ar realiza scopul de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatei, cât și a altor persoane.

5. Recursuri ordinare declară acuzatorul de stat Popov Oleg și avocatul Guțan Marcel, în numele inculpatei Bejenari Liliana.

5.1. Procurorul Popov Oleg, invocând prezența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, reiterează argumentele apelului (*a se vedea pct. 3.1. a prezentei hotărâri*) și solicită casarea totală a deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei.

Suplimentar recurentul arată că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor procurorului-apelant, nefiind rezolvat fondul apelului, și nu a evaluat

de sine stătător criteriile de individualizarea a modalității de executare a pedepsei penale, or acuzarea a solicitat excluderea aplicării prevederilor 90 Cod penal fiindcă:

- inculpata se eschivează de la prezentarea în instanță;

- prin acțiunile sale infracționale a sistat activitatea legală a unui colaborator de poliție, umilindu-l;

- inculpata este anterior judecată (anul 1984), ispășind o pedeapsă privativă de libertate, rezultată din cumul de sentințe.

Astfel, Bejenari Liliana nu a realizat pericolul social al faptelor sale prejudiciabile și aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei nu va fi în stare să realizeze scopurile prevăzute de art. 61 alin. (2) Cod penal.

În continuare, recurentul susține că instanța de apel nu a intervenit din oficiu pentru a corecta eroarea de drept admisă de prima instanță cât privește neindicarea aliniatului corespunzător a art. 90 Cod penal, or fiecare din cele 11 aliniate ale articolului nominalizat reglementează situații juridice diferite ca natură, iar pentru a circumscrie condițiilor de legalitate prevăzute de art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, o hotărâre judecătorească trebuie să conțină trimiterea exactă la norma generatoare a unei anumite stări de drept. În condițiile precitate, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.2. Avocatul Guțan Marcel în recursul ordinar declarat în numele inculpatei Bejenari Liliana reiterează argumentele apelului (*a se vedea pct. 3.2. a prezentei hotărâri*), suplimentar indicând că:

- este incidentă eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel;

- în instanță eronat a fost audiată în calitate de parte vătămată Cojocaru Svetlana, ea neavând un asemenea statut și de la ea neparvenind o cerere, în conformitate cu prevederile art. 58 Cod de procedură penală.

Drept urmare se solicită casarea deciziei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bejenari Liliana să fie achitată de învinuirea adusă în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, pe motiv că, nu se conțin elementele constitutive ale componenței de infracțiune sau în privința inculpatei să fie aplicată pedeapsa cu amendă ori muncă neremunerată în folosul comunității.

6. În corespundere cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, referință nu a fost depusă.

7. Titularii recursului ordinar s-au conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și au depus cererile de recurs ordinar în termen.

8. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul Penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse, cu menținerea hotărârii atacate.

În lumina jurisprudenței CtEDO, motivarea unei hotărâri judecătorești are în mod deosebit scopul de a demonstra părții că a fost ascultată și astfel să contribuie la o mai bună acceptare a deciziei (*hotărârea Taxquet versus Belgia*), obligația instanțelor naționale de a-și motiva deciziile, neputând fi înțeleasă ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument, or numai întrebările cele mai importante pentru rezultatul procesului necesită un răspuns special în hotărâre (*hotărârea Van de Hurk versus Olanda*).

În sensul art. 427 Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală prevede că instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În concordanță cu prevederile din art. 434 Cod de procedură penală, *judicând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.*

La caz, reieșind din conținutul cererilor de recurs declarate se atestă că recurenții invocă în calitate de temeiuri prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, care stabilesc, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În continuare, analizând textual cererile de recurs în paralel cu cererile de apel, Colegiul constată că acestea sunt identice după conținut, adică titularii critică aceleași chestiuni, asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat prin decizia adoptată. De asemenea, făcând trimitere la alegațiile invocate în cererile de recurs ordinar declarate de către acuzatorul de stat și apărător, instanța de recurs constată că acestea se bazează inclusiv pe netemeinicia învinuirii aduse (*apărătorul*) și dezacordul individualizării pedepsei penale, cât privește categoria acesteia (*apărătorul*) precum și modalitatea de executare a ei (*acuzatorul de stat*), aplicată de prima instanță și menținută de către cea de apel.

Verificând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept invocate de recurenți, Colegiul statuează că argumentele formulate de recurenți au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, care le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin (*hotărârea CtEDO García Ruiz versus Spania*), or materialul probator al cauzei penale dovedește incontestabil legalitatea temeiurilor de fapt și de drept care au dus la pronunțarea hotărârii recurate.

Astfel că, argumentele recurenților, formulate în temeiurile statuate la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare, or instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate de părți și decizia cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei fiind concordant motivării soluției și clar expus, fiind în corespundere deplină cu prevederile art. 417 alin. (1) Cod de procedură penală și nu a constatat fapte neconforme sau denaturate.

Cu titlul de principiu, se relevă că, una din condițiile guvernante la adoptarea hotărârii judecătorești legale este respectarea garanțiilor procesului echitabil, ceea ce, la caz, a fost îndeplinit întocmai de către instanțele ierarhic inferioare.

În corespundere cu art. 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeuriile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective. Se menționează și că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanța de apel, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel.

În speță, instanța de apel, judecând apelurile, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de atât de prima instanță cât și de însăși instanța de apel și conform materialelor din dosar, corectând erorile de fapt și de drept ce se conțineau în partea descriptivă a sentinței.

Regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt deja reținute.

Motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și a concluzionat corect că învinuirea adusă Lilianei Bejenari în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal și-a găsit confirmare și că cele invocate în susținerea nevinovăției inculpatei se infirmă prin probele administrate și cercetate pe întreg procesul penal.

Lecturând textul recursului avocatului Guțan Marcel, se constată că apărare a invocat temeuri formale și nu a făcut referință la probe ce ar confirma existența erorilor de drept, generatoare de nulitate absolută a actului procedural.

Elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută la art. 349 alin. (1¹) Cod penal în acțiunile inculpatei fiind corect stabilite, de vreme ce partea vătămată a relatat despre acțiunile ilegale întreprinse de Bejenaru Liliana în privința sa, faptă ce se exteriorizează prin agresare verbală și fizică a ofițerului de poliție aflat în misiune de serviciu și soldată cu sistarea activității acestuia, petrecută în prezența martorului Capmoale Ion, care fiind audiat, în conformitate cu prevederile art. 109 Cod de procedură penală, și-a susținut declarațiile incriminatoare pe întreg procesul penal, iar apărarea nu a invocat și nu a probat că s-a urmărit scopul incriminării pe nedrept a unei persoane nevinovate.

Totodată, cele relatate de partea vătămată și martor coroborează și se completează prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 11.11.2015 (f.d. 5-6, 7-9, vol. I) potrivit căruia de la locul faptei infracționale a fost ridicat furtunul cu care

a fost lovită partea vătămată, iar din raportul de expertiză medico-legală nr. 5607 din 12 noiembrie 2015 (f.d. 15, vol. I) rezultă că vătămările corporale neînsemnate depistate pe corpul Svetlanei Cojocar se datorează acțiunii traumatice aplicate în timpul și circumstanțele indicate în ordonanța privind dispunerea expertizei.

Așadar, condamnarea Liliane Bejenari nu se bazează în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate, vinovăția acesteia rezultând din aprecierea unui cumul de probe veridice, utile, pertinente și concludente, ce coroborează și se completează în ansamblu, iar argumentele invocate de avocatul-recurent referitor al temeinicia învinuirii aduse poartă un caracter subiectiv și formal, acestea fiind obiectul judecării în instanța de apel, concluzia fiind una legală, întemeiată și absolut motivată, și decizia instanței de apel corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

În continuare, cercetând chestiunea cu privire la individualizarea pedepsei aplicate Liliane Bejenari, Colegiul menționează că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei. Pedepsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, or conform alin. (1) art. 75 Cod penal *persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială.*

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu – gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte – persoana infractorului și împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La acest capitol, Colegiul, analizând motivele și argumentele care au determinat instanța de apel de a menține soluția primei instanțe, ajunge la concluzia că în temei legal s-a considerat că cele reținute de prima instanță referitoare la oportunitatea aplicării pedepsei cu închisoarea, a cărei executare a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune, în conformitate cu prevederilor art. 90 Cod penal, sunt întemeiate, întrucât acestea înglobează toate circumstanțele cauzei.

În special, la stabilirea categoriei de pedeapsă și a modalității ei de executare, instanța de apel a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatei, urmărind în acest sens comportamentul acesteia în viața socială, ținând cont de pericolul social al faptei comise și modalitatea săvârșirii acesteia, luând în considerație și lipsa circumstanțelor ce ar atenua sau agrava, corect

conchizând că scopurile legii penale, în privința inculpatei Bejenari Liliana, pot fi atinse doar prin pedeapsa cu închisoare stabilită pe un termen de 2 ani, a cărei executare a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani.

Tot aici, Colegiul indică că această concluzie rezultă inclusiv și din faptul că inculpata a renunțat expres la dreptul de a compărea în fața organelor de drept și partea vătămată nu a înaintat pretenții de ordin moral sau material, depunând încă la urmărirea penală cerere în acest sens (f.d. 60, vol. I) precum și reieșind din faptul că de la data săvârșirii infracțiunii până în prezent au trecut mai bine de 7 ani, iar probe ce ar confirma că în această perioadă Bejenari Liliana ar fi avut și alte încălcări de drept, pentru care ar fi fost sancționată, nu au fost prezentate.

Așadar, instanța de recurs reține, că pedeapsa numită inculpatei este una echitabilă, la numirea căreia s-a ținut cont de gravitatea infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de personalitatea lui Bejenari Liliana, comportamentul până la și după săvârșirea infracțiunii, astfel încât pedeapsa aplicată corespunde prevederilor art. art. 7, 61, 75, 90 Cod penal.

La fel, Colegiul relatează că, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală *temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.*

Raportând invocarea avocatului-recurentul cu privire la faptul că „în instanță eronat a fost audiată în calitate de parte vătămată Cojocarul Svetlana, ea neavând un asemenea statut și de la ea neparvenind o cerere, în conformitate cu prevederile art. 58 Cod de procedură penală” și a procurorului-recurent că „inculpata este anterior judecată (anul 1984), ispășind o pedeapsă privativă de libertate, rezultată din cumul de sentințe” precum și că „instanța de apel urma a indica aliniatul corespunzător a art. 90 Cod penal, or fiecare din cele 11 aliniate ale articolului nominalizat reglementează situații juridice diferite ca natură...” la prevederile arătate supra, Colegiul statuează că aceste chestiuni nu au fost invocate de apelanți în cererile de apel și nu au fost susținute în ședința de judecată a primei instanțe cât și a celei de apel, astfel că, ea nu constituie obiect de judecare în instanța de recurs.

Raționamentele pe care se fundamentează soluția de inadmisibilitate a cererilor de recurs, se mai bazează pe aceea că, este inacceptabil faptul că, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a sentinței primei instanțe, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul pentru care aceasta a fost creată. Simpla posibilitate de a exista două puncte de vedere asupra unei chestiuni nu este un temei pentru reexaminare a cauzei în fond. O îndepărtare de la acest principiu este justificată doar când devine necesară ca urmare a unor circumstanțe ce au un caracter substanțial și obligatoriu, ceea ce la caz nu s-a dovedit (*a se vedea hotărârea CtEDO Ryabykh versus Federația Rusă*).

Prin urmare, motivele invocate în cererile de recurs sunt neîntemeiate, iar instanța de apel corect s-a expus asupra fiecărui argument din apelurile declarate, motivare pe care instanța de recurs o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO (*hotărârea Garcia Ruiz versus Spania*).

În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat temeinicia motivelor și erorilor de drept invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursurile declarate urmează a fi respinse.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e:

Respinge recursurile ordinare declarate de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Popov Oleg și avocatul Guțan Marcel, în numele inculpatei Bejenari Liliana, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2022 în cauza penală privind-o pe **Bejenari Liliana XXXXX**, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă și pronunțată integral la 01 decembrie 2022.

Președinte

TOMA Nadejda

Judecători

CATAN Liliana

DIACONU Iurie

GUZUN Ion

BOICO Victor

24 octombrie 2022

mun. Chișinău

OPINIE SEPARATĂ

în conformitate cu prevederile art. 339 alin (7), 340 alin. (3) Cod de procedură penală (în cauza penală în privința lui **Bejenari Liliana XXXXX**)

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 16 martie 2021, Bejenari Liliana a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare. Potrivit art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilită inculpatei, pentru un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

2. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2022, au fost respinse apelurile declarate ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

3. Prin decizia Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 octombrie 2022, au fost respinse recursurile ordinare declarate de către procuror și partea apărării, cu menținerea hotărârii contestate.

4. Am semnat potrivit legii decizia, însă nu susțin soluția adoptată și consider, că în speță urma a fi admis recursul procurorului, cu remiterea cauzei la rejudecare în partea modului individualizării pedepsei stabilite inculpatei Bejenari Liliana, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din considerentele ce urmează.

5. Analizând decizia instanței de apel sub aspectul individualizării pedepsei stabilite inculpatei Bejenari Liliana, în raport cu circumstanțele cauzei, consider că hotărârea contestată, nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în această parte.

Astfel, subliniez că instanța de apel nu a motivat complet și obiectiv soluția de individualizare a executării pedepsei aplicate inculpatei, ajungând la o concluzie pripită în ce privește menținerea sentinței primei instanțe, prin care inculpatei i-a fost aplicată pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru un termen de probațiune, potrivit art. 90 Cod penal, întrucât în speță instanța de apel nu a efectuat o analiză completă și minuțioasă a circumstanțelor cauzei.

Sub acest aspect, menționez că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie

aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora. Or, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

În acest context, precizez că la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatei în prezenta speță, instanța de apel nu a indicat motive clare ce au stat la baza concluziilor privind posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

Motivarea insuficientă efectuată de instanța de apel, se apreciază ca un viciu de judecată care afectează hotărârea adoptată și reprezintă temei legal de a admite recursul procurorului și a casa parțial decizia atacată, în latura penală, în partea modului individualizării pedepsei stabilite inculpatei Bejenari Liliana, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

6. În concluzie, îmi exprim dezacordul cu colegii din completul de judecată pe marginea judecării cauzei în ordine de recurs.

Judecător

Toma Nadejda